

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΦΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . Δρ. 10

Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ . Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

William Shakespeare

Ἄμλετ (Hamlet) [ἀπόσπασμα: περ. Α']

Μετάφραση: Μ. Δαμιράλης

Εβδομάς, Αθήνα

1. περ. Β', ετ. Ε', τχ. 20, 14 Μαΐου 1888, σ. 5-6

2. περ. Β', ετ. Ε', τχ. 27, 2 Ιουλίου, σ. 8

περιβολή μου, καλή μου μητέρα, ούτε τὰ συνήθη πένθιμα φορέματα, ούτε οἱ σφοδροὶ στεναγμοὶ βεβιασμένης ἀναπνοῆς, ὄχι, οὔτε τῶν δακρύων τὸ ἀφθονον ρεῦμα, οὔτε τοῦ προσώπου ἢ περιλύπος ἔκφρασις, οὔτε τὰ σύμβολα, οἱ τρόποι καὶ οἱ τύποι τῆς λύπης δύναται νὰ με παραστήσωσιν ἀκριβῶς. Ταῦτα τῷ ὄντι φαίνονται, διότι εἶνε πράξεις, ἃς δύναται τις νὰ ὑποκριθῆ. Ἄλλ' ἔχω ἐν ἐμοὶ τὸ ὑπερτερον πάσης ἐπιδείξεως. Πάντα ταῦτα εἶνε κοσμήματα καὶ ἐνδύματα τῆς θλιψέως.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Εἶνε γλυκὺ καὶ τιμῶν τὸν χαρακτήρα σου νὰ ἐπιτελῆς πρὸς τὸν πατέρα σου τὰ θλιβερὰ ταῦτα καθήκοντα. Ἄλλὰ πρέπει νὰ μάθης, ὅτι καὶ ὁ πατήρ σου ἀπώλεσε πατέρα, καὶ ἐκεῖνος τὸν ἰδικόν του, καὶ ὅτι ὁ ἐπιζῶν ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ χρέους, νὰ ἐπιτελῆ ἐπὶ τινα χρόνον τὰ ἐπικηδεῖα καθήκοντα, καὶ νὰ φυλάττῃ τὸ νόμιμον πένθος· ἀλλὰ νὰ ἐμμένῃ ἰσχυρογνωμόνως ἐν τῇ λύπῃ εἶνε ἐπιμονὴ ἀσεβῆς, δὲν εἶνε λύπη ἀνδρική· δεικνύει θέλημα ἀποθραυσόμενον πρὸς τὸν οὐρανόν, καρδίαν ἀτειχιστον, πνεῦμα ἠκισσὰ κάρτερικόν, διάνοιαν ἀφελῆ καὶ ἀσυγκρότητον, διότι, ἀφοῦ γινώσκωμεν, ὅτι οὕτω δέον νὰ γείνη, καὶ ὅτι εἶνε κοινόν, ὅπως τὸ κοινότατον πράγμα, ὅπερ ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθησεις ἡμῶν, διὰ τί παιδαριωδῶς ἀντιστάμενοι νὰ βραυαλγῶμεν ἐν αὐτῷ; Ἐντροπή! Εἶνε ἁμάρτημα εἰς τὸν οὐρανόν, ἁμάρτημα εἰς τὸν νεκρόν, ἁμάρτημα εἰς τὴν φύσιν, ἀτοπώτατον δὲ ἐνώπιον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, οὐτιγος καθολικὸν διδάγμα εἶνε ὁ τῶν πατέρων θάνατος, καὶ ὅστις, ἀπὸ τοῦ πρώτου νεκροῦ μέχρι τοῦ σήμερον τελευτήσαντος ἀναφανεῖ. «Οὕτω δέον νὰ γείνη». Ἀπόβαλε, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἀνωφελῆ ταύτην λύπην καὶ θεώρει με ὡς πατέρα, διότι δέον νὰ μάθῃ ὁ κόσμος, ὅτι εἶσαι ὁ ἄμεσος τοῦ θρόνου διάδοχος, καὶ ὅτι τρέφω πρὸς σε πατρὸν τοιαύτην, οἷαν ὀφλοστοργώτατος πατήρ πρὸς τὸν ἐαυτοῦ υἱόν. Ὡς πρὸς δὲ τὸν σκοπὸν σου τοῦ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ ἐν Βιττεμβέργῃ Πανεπιστήμιον, οὗτος ἀντίκειται ὁλῶς εἰς τὰς ἐπιθυμίας ἡμῶν, καὶ σὲ ἰκετεύομεν, συναίνεσον νὰ μείνης ἐδῶ, ἀπολαύων τοῦ γαληνίου καὶ παρηγόρου βλέμματος τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ὁ πρώτιστος τῶν αὐλικῶν μας ἀνεψιός καὶ υἱός μας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ἄς μὴ ἀποβῶσι μάταιαι αἱ παρακλήσεις τῆς μητρός σου, Ἄμλετ. Μείνε, σὲ παρακαλῶ, με ἡμᾶς, μὴ ὑπάγῃς εἰς Βιττεμβέργην.

ΑΜΛΕΤ

Θὰ πράξω ὅ,τι δυνατόν, ἵνα σὰς ὑπακούσω, Κυρία.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἴδου ἀξιαγάπητος καὶ ὠραία ἀπάντησις. Ἔσο ἐν Δανίᾳ οἷος καὶ ἐγώ. Ἐλθέ, Κυρία. Ἡ εὐγενής αὐτὴ καὶ ἀβίαστος τοῦ Ἄμλετ συναίνεσις φαιδρύνει τὴν καρδίαν μου. Πρὸς τιμὴν τούτου δὲν θὰ σπείσῃ μόνον εὐθύμως ἡ Δανία σήμερον,

ἀλλὰ τὸ μέγα τηλεβόλον θ' ἀντηγήσῃ εἰς τὰ νέφη, καὶ πρὸς τὰς βασιλικὰς πρόποσεις θ' ἀντιβοῆσῃ ὁ οὐρανός, ἐπανάλαμβάνων τοὺς ἐπιγεῖους κεραυνούς. Ἄγωμεν.

(Ἐξέρχονται πάντες ἐκτὸς τοῦ Ἄμλετ).

ΑΜΛΕΤ

Ὡ εἴθε νὰ ἐτήκετο, νὰ διελύετο καὶ εἰς δρόσον νὰ μετεβάλλετο ἡ ὑπεράγαν στερεὰ αὐτὴ σὰρξ! ἢ νὰ μὴ εἶχε θεσπίσῃ ὁ αἰώνιος τὸν κατὰ τῆς αὐτοχειρίας νόμον! Ὡ θεέ, θεέ! πόσον ὀχληρὰ, ἔωλα, ταπεινὰ καὶ ἀνωφελῆ μοι φαίνονται τὰ τοῦ κόσμου τούτου! Ἐἰς κόρακας! Εἶνε γῆ κεχερωμένη, ἐν ἣ ἀγρία φύονται χόρτα, κατέχουσι δ' αὐτὴν μόνον πράγματα σαπρὰ καὶ φύσει εὐτελῆ. Εἰς τοῦτο ν' ἀπολήξῃ! Μόλις δύο μηνῶν νεκρός! Ὅχι, ὄχι, οὐδὲ τόσοσ οὔτε δύο. Βασιλεὺς τόσοσ ἐξαιρετός, ὅστις συγκρινόμενος πρὸς τοῦτον ἦτο ὡς Ὑπερίων πρὸς Σάτυρον! Τόσον δὲ ἡγάπα τὴν μητέρα μου, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ ἠδύνατο νὰ διατάξῃ νὰ μὴ προσβάλλωσι βιαίως τὸ πρόσωπον αὐτῆς! Γῆ καὶ οὐρανέ! Νὰ τὰ ἀνακαλέσω εἰς τὴν μνήμην; Τόσον δὲ σφιγτὰ προσεκολλᾶτο πρὸς αὐτὸν ἐκείνη, ὥστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἡ ὄρεξις ἠϋζάνετο διὰ τῆς τροφῆς· καὶ ὅμως, ἐντὸς ἐνὸς μηνός. — Ἄς μὴ τὰ συλλογίζωμαι. Ἀστασία, γυνὴ ἔπρεπε νὰ καλῆσαι! — Πρὶν ἢ ταιλαιωθῶσι τὰ ὑποδήματα, μετ' ὧν προέπεμψε τὸ λείψανον τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου, ὡς Νιόβη, ὅλη δάκρυα, αὐτὴ, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία—ὦ θεέ, καὶ κτήνος λογικοῦ στερούμενον ἤθελε θρηνήσῃ πλειότερον χρόνον— συνεζεύχθη τὸν θεῖον μου, τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρός μου, ὅστις ὅμως ἔχει τόσῃν ἀνομοιότητα πρὸς τὸν πατέρα μου, ὅσῃν ἐγὼ πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Ἐντὸς ἐνὸς μηνός πρὶν ἢ ἔτι ἡ ἀλμυρὰ ὑγρότης τῶν ἀνοσιωπάτων αὐτῆς δακρύων καταλίπῃ τὸ ἐρύθημα τῶν πεφλογωμένων ὀφθαλμῶν τῆς ἡλθεν εἰς γάμον! Ὡ πονηροτάτη ὄρμη! Νὰ σπείσῃ μετὰ τὸσαύτης προθυμίας εἰς μιὰρὰν καὶ ἀνόσιον κλίνην! Δὲν εἶνε καλόν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποβῆ τοῦτο εἰς καλόν· ἀλλὰ, σπαράχθητι, καρδιά μου, διότι ἡ γλώσσα πρέπει νὰ σιωπήσῃ.

Εἰς τὸν ἀναχωροῦντα Λαίρτην ὁ Πολώνιος δίδει τὰς ἐξῆς συμβουλὰς.

«Μὴ ἐκφράξῃς τὰς σκέψεις σου, μὴ ἐκτέλει ἀπερίσκεπτα διανοήματα. Φίλους δεδοκιμασμένους προσκόλλα εἰς τὴν καρδίαν σου διὰ χαλυβδίων ἀγκίστρων, ἀλλὰ μὴ ἀμβλύνη τὸ τῆς φιλίας αἰσθημα, δεχόμενος καὶ περιέπων πάντα νεοφανῆ καὶ ἀδοκιμαστον ἑταῖρον. Ἀπόφυγε τὰς ἐριδας, ἀλλ' ἂν ποτε ἐρίσης, φέρε αὐτὴν οὕτως, ὥστε νὰ φυλάττηται ἀπὸ σου ὁ ἐχθρός. Ἄκουε πολλὰ, καὶ λάλει ὀλίγα. Ἄκουε τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἔσο φειδωλός εἰς τὰς κρίσεις σου. Τὸ ἐνδύμα σου ἔστω ἀνάλογον πρὸς τὰ χρηματικά σου μέσα, πλούσιον, ἀνευ ἐπιδείξεως, διότι τὸ ἐν-

Τοῦ Ἄμλετ ἡ μεταφράσις δὲν εἶνε ἀσύνθετος τι παρ' ἡμῖν, ὅπως οὐδ' εὐκόλον εἶνε. Πολλοὶ ἀπεπειράθησαν νὰ μεταφράσωσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τοῦ μεγάλου τραγικοῦ, ἀλλ' ὀλίγοι ὁμολογουμένως ἐπέτυχον ὀπωσθήσατο.

Δημοσιεύοντες ἤδη τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα ἐκ τῆς μεταφράσεως τοῦ γνωστοῦ καὶ δι' ἄλλας ἐπὶ Σαίξπηρειῶν ἔργων ἐπιτυχίας τοῦ κ. Μ. Δαμιράλη, εὐχόμεθα ἐν ταύτῃ νὰ εὕρῃ τέλος ἡ Ἑλληνικὴ σκηνὴ τὸν Ἄμλετ αὐτῆς.

ΑΜΛΕΤ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΚ ΤΗΣ Α ΠΡΑΞΕΩΣ

(Ὁ Βασιλεὺς βλέπων τὸν Ἄμλετ περιλύπον λέγει αὐτῷ).

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τί συμβαίνει, διὰ τί καλύπτουσι διαρκῶς τὸ πρόσωπόν σου νέφη;

ΑΜΛΕΤ

Ὅχι, βασιλεῦ, εἶμαι πάρα πολὺ εἰς τὸν ἥλιον.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ἀπόβαλε, καλὲ Ἄμλετ, τὴν σκυθρωπὴν σου ὄψιν, καὶ φιλικὸν στρέψον βλέμμα πρὸς τὸν βασιλέα. Μὴ ζητεῖς ἐν τῇ κόνει τὸν εὐγενῆ πατέρα σου, διὰ τῶν αἰείποτε πρὸς τὴν γῆν νεούτων βλεφάρων σου. Τὸ ἡξέρεις εἶνε κοινόν· «Πᾶν ὅ,τι ζῆ ἀποθνήσκει, μεταβαίνειν διὰ τοῦ βίου εἰς τὴν αἰωνιότητα».

ΑΜΛΕΤ

Ναί, Κυρία, εἶνε κοινόν.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ἀφοῦ λοιπὸν εἶνε κοινόν, διὰ τί σοι φαίνεται παράδοξον;

ΑΜΛΕΤ

Φαίνεται, Κυρία; Ὅχι· εἶνε. Ἐγὼ δὲν δὲν εἰξέρω τὸ φαίνεται. Οὔτε ἡ μέλαινα

»δύμα δεικνύει συχνά τὸν ἄνδρα. Ἐν
»Γαλλίᾳ δὲ οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ τῆς ὑψη-
»λῆς περιωπῆς εἶνε ὡς πρὸς τοῦτο τύποι
»κομψότητος καὶ φιλοκαλίας. Οὔτε νὰ
»δανείζης, οὔτε νὰ δανείζῃσαι, διότι τὸ
»δάνειον ἐπιφέρει τὴν ἀπώλειαν τοῦ τε
»χρήματος καὶ τοῦ φίλου, καὶ τὸ δανεί-
»ζεσθαι ἀμβλύνει τὴν αἰχμὴν τῆς οἰκο-
»νομίας. Πρὸ πάντων δὲ τοῦτο· Ἐσο
»πιστὸς πρὸς σε αὐτόν, καὶ τότε ἐπε-
»ται κατ' ἀνάγκην, ὅπως μετὰ τὴν ἡ-
»μέραν ἔπεται ἡ νύξ, ὅτι πρὸς οὐδένα
»θὰ εἶσαι δόλιος».

(Ὅταν δὲ ὁ Ἄμλετ βλέπει κατὰ πρῶτον τὸ φάσμα ἀναφωνεῖ).

«Βοήθειά μου ἄγγελοι καὶ λειτουργοὶ
τοῦ Ὑψίστου! Εἴτε ἀγαθοποιόν, εἴτε
κακὸν πνεῦμα εἶσαι, εἴτε καλὰ εἴτε κακὰ
διανοεῖσαι, ἐμφανίζεσαι ὑπὸ μορφήν τό-
σον ἀμφίβολον, ὥστε θὰ λαλήσω πρὸς σε.
Θὰ σε ὀνομάσω Ἄμλετ, βασιλέα, πατέ-
ρα, ἀνακτα τῆς Δανίας. Ὡ ἀποκριθῆτι,
μὴ με ἀφίνης νὰ σπαράττωμαι ἐν ἀγνοίᾳ,
ἀλλ' εἰπέ, διὰ τί τὰ ἐξαγιασθέντα καὶ
ἐν θανάτῳ διαφυλαχθέντα ὄστα σου διέρ-
ρηξαν τὰ σάβανα αὐτῶν; Διὰ τί ὁ τά-
φος, ἐν ᾧ σε εἶδομεν ἐνταφιασθέντα ἐν
εἰρήνῃ ἠνοῖξε τὰς βαρεῖας μαρμαρίνας
σιαγόνας του, ἵνα σε ἀνατινάξῃ πάλιν ἐπὶ
τῆς γῆς; Τί σημαίνει τοῦτο; Πῶς σύ,
σῶμα νεκρὸν, ἐπαναβλέπεις πάνοπλον
τὴν λάμπιν τῆς σελήνης, καθιστὰν τὴν
νύκτα εἰδεχθῆ, ἡμῶν δὲ τῶν παιγνίων
τῆς φύσεως, νὰ ταραττῆς οὕτω φοβερῶς
τὰς φρένας διὰ σκέψεων ὑπερτέρων τῆς
ἡμετέρας ψυχῆς; Πρὸς τί ταῦτα;

ΤΟ ΦΑΣΜΑ

Εἶμαι τὸ πνεῦμα τοῦ πατρός σου, κα-
ταδεδικασμένον ἐπὶ τινὰ χρόνον νὰ πλα-
νώμαι τὴν νύκτα, νὰ ἐγκλείωμαι δὲ ἐν-
τός τῶν φλογῶν, καὶ νὰ νηστεύω τὴν ἡ-
μέραν, ἕως ὅτου καῶσι καὶ ἐξαγνισθῶσι
τὰ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐπιγείου βίου μου
διαπραχθέντα μυστὰ ἐγκλήματα. Ἄν
δὲν μοι ἦτο ἀπηγορευμένον ν' ἀποκαλύψω
τὰ μυστικά τῆς φυλακῆς μου, θὰ σοὶ ἀ-
νεκοῖνον εἰδήσιν, ἧς καὶ ἡ μάλλον ἀσή-
μαντος λέξις ἠθελε σπαράξῃ τὴν καρ-
δίαν σου, πῆξῃ τὸ νεανικὸν σου αἷμα,
ἐκτινάξῃ ὡς ἀστέρας τοὺς ὀφθαλμούς
σου ἐκ τῆς σφαίρας αὐτῶν, διαχωρίσῃ
τοὺς συνεστραμμένους καὶ συνδεδεμένους
βοστρύχους σου, καὶ ἀνορθώσῃ ἐκάστην
τρίχα τῆς κεφαλῆς σου, ὡς ὀρθοῦνται αἱ
ἀκανθαὶ παρωργισμένης ὑστρίγγος. Ἄλλὰ
τὰ καταχθόνια ταῦτα μυστήρια δὲν ἐπι-
τρέπεται νὰ ἀκούσῃ ἀνθρώπινον οὖς. Ἄ-
κουσον! ἀκουσον, ἂν ποτε ἠγάπησας τὸν
προσφιλῆ σου πατέρα.

ΑΜΛΕΤ

ὦ Θεέ!

ΤΟ ΦΑΣΜΑ

Ἐκδίκησον τὸν βδελυρὸν καὶ ἀνοσιώ-
τατον φόνον του.

ΑΜΛΕΤ

Φόνον!

ΤΟ ΦΑΣΜΑ

Φόγον βδελυρώτατον· καὶ τοιοῦτος μὲν

πᾶς φόνος εἶνε, ἀλλ' οὗτος εἶνε ἀνήκου-
στος καὶ ὄλωσ παρὰ φύσιν.

ΑΜΛΕΤ

Σπεῦσον, ἀνακοίνωσόν μοι αὐτόν, ἵνα
μὲ πτέρυγας ταχείας ὡς ἡ φαντασία ἦ
ὡς αἱ ἐρωτικαὶ σκέψεις πετάξω εἰς τὴν
ἐκδίκησίν μου.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ

Πρόθυμόν σε βλέπω. Θὰ ἦσο δὲ ἀδρα-
νέστερος καὶ τοῦ παχέως χόρτου, ὅπερ
σῆπεται ἀδρανῶς ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Λή-
θης, ἂν τοῦτο δὲν σε συνεκίней! Ἄκου-
σον τώρα, Ἄμλετ. Διεδόθη, ὅτι καθ' ἣν
στιγμὴν ἐκοιμώμην ἐν τῷ κήπῳ μου, ἐ-
δήχθην ὑπὸ ὄψεως, οὕτω δὲ ἀπασα ἡ
Δανία ἠπατήθη ἐκ τῆς ψευδοῦς ταύτης
περὶ τοῦ θανάτου μου φήμης. Πλὴν
μάθε, γενναῖε νεανία, ὅτι ὁ ὄφις ἐκεῖνος
ὁ διὰ τοῦ δήγματός του θανατώσας τὸν
πατέρα σου, φέρει τώρα τὸ στέμμα του.

ΑΜΛΕΤ

ὦ, προφητικὴ μου ψυχὴ! Ὁ θεός
μου;

ΤΟ ΦΑΣΜΑ

Ναί, ὁ μοιχός, τὸ ἀνόσιον ἐκεῖνο τέ-
ρας, διὰ τῆς γοητείας τοῦ πνεύματός
του, διὰ δολίων φυσικῶν χαρισμάτων —
κατηραμένον πνεῦμα καὶ χαρίσματα,
τὰ ἔχοντα τὴν δύναμιν τοῦ ἀποπλανᾶν
οὕτω—παρέσυρεν εἰς τὴν αἰσχρὰν ἐπι-
θυμίαν του τὴν θέλησιν τῆς τόσο ἐνα-
ρέτου φαινομένης βασιλείσεως μου.— Ὁ-
ποία κατὰπτωσις, ὦ Ἄμλετ! Ἀπ' ἐμοῦ,
οὔτινος ὁ ἔρωσ ἦτο τόσο ἀξιοπρεπής,
ὥστε συνεβάδιζε πάντοτε μετὰ τοῦ ὄρ-
κου, ὃν ὤμοσα αὐτῇ κατὰ τὸν γάμον, νὰ
κατέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἀθλίου ἐκεῖνου, οὔτινος
τὰ φυσικὰ χαρίσματα ἦσαν τόσο ἀσή-
μαντα, συγχρινόμενα πρὸς τὰ ἐμὰ! Ἄλλ'
ὅπως δὲν δύναται ἡ ἀσέλγεια νὰ κλονήσῃ
τὴν ἀρετὴν, καὶ ἂν ἔτι θωπεύσῃ αὐτὴν
ὑπὸ μορφήν οὐρανίαν, οὕτω καὶ ἡ λα-
γνεία, καὶ μετὰ φωτοβόλου ἂν συνδεθῇ
ἄγγελου, θὰ κορεσθῇ ἐπὶ τῆς οὐρανίας
κλίνης, καὶ θὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸν βόρβο-
ρον. Ἄλλὰ σιωπῆ. . . Νομίζω, ὅτι αἰ-
σθάνομαι τὴν πρωϊνὴν αὐραν. Σύντομος
θὰ εἶμαι. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκοιμώμην ἐν
τῷ κήπῳ, ὡς συνήθιζον πάντοτε μετὰ
μεσημβρίαν, ὁ θεός σου εἰσῆλθε λάθρα
κατὰ τὴν ἀνύποπτον ἐκείνην ὄραν, κρα-
τῶν εἰς χεῖρας φιάλην βδελυροῦ ὑοσιά-
μου, καὶ διέχυσε εἰς τὰ πρόθυρα τῶν ὤ-
των μου τὸ ἀλφῶδες φάρμακον. Τόσον δὲ
ἐχθρικῶς διάκειται πρὸς τὸ αἷμα ἡ ἐνέρ-
γεια τοῦ φαρμάκου τούτου, ὥστε ταχὺ
ὡς ὑδράργυρος εἰσρέει διὰ τῶν θυρίδων καὶ
τῶν διόδων τοῦ σώματος, καὶ, ὡς στα-
γόνες ὀξέος, χυνόμεναι ἐντὸς γάλακτος,
πῆγνυσι ἀμέσως καὶ κρυσταλλῶναι τὸ
καθαρὸν καὶ ὑγιὲς αἷμα. Τοῦτ' αὐτὸ συ-
νέβη καὶ εἰς ἐμέ, καὶ λέπρα μετὰ δυσώ-
δους καὶ ρυπαροῦ φλοιοῦ ἐκάλυψεν ἀμέ-
σως, ὡς τὸ τοῦ Λαζάρου, ἅπαν τὸ λεῖτον
σῶμά μου. Ἴδου πῶς, κοιμώμενος, ἀπε-
σπάρθην διὰ χειρὸς ἀδελφοῦ ἐκ τοῦ βίου,
τοῦ στέμματος καὶ τῆς βασιλείσεως μου,
θερισθεὶς ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν ἁμαρτημάτων
μου. Ἄνευ τῶν ἀγρᾶντων μυστηρίων, ἄ-

νευ ἐξομολογήσεως καὶ εὐχελαίου, καὶ
ὄλωσ ἀνέτοιμος, καὶ μὲ ὄλον τῶν ἁμαρ-
τιῶν μου τὸ βάρος σταλεῖς ἐνώπιον τοῦ
κριτοῦ μου. Φρικῶδες, ὦ φρικῶδες, φρι-
κωδέστατον! Ἄν δὲν ἀπέβαλες πᾶσαν
στοργὴν, μὴ ὑποφέρῃς τοῦτο, μὴ ἐπιτρέ-
ψῃς, ὥστε ἡ βασιλικὴ τῆς Δανίας κλίνη
νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κοίτη λαγνείας καὶ
αἰμομιξίας, ἀλλὰ δι' οἰουδήποτε τρόπου
καταδιώξῃς τὴν πρᾶξιν ταύτην· μὴ μολύ-
νης τὴν διάνοιάν σου, κακὰ κατὰ τῆς
μητρὸς σου διανοούμενος· ἀφες αὐτὴν εἰς
τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰς ἐντὸς τοῦ στήθους
τῆς ἐνοικούσας ἀκάνθας, ὅπως κεντῶσι καὶ
διασχίζωσιν αὐτήν. Ὑγιάινε, ἀπαξ διὰ
παντός! Ἡ πυγολαμπὶς ἀγγέλλει τὴν
προσέγγισιν τῆς πρῶτας, διότι ἀρχίζει νὰ
ὠχρίᾳ ἡ ἀσθενὴς αὐτῆς λάμπις. . . Ὑ-
γιάινε, ὑγιάινε! μὴ με λησμόνει.

(Ἐξέρχεται).

ΑΜΛΕΤ

ὦ στρατιαι τοῦ οὐρανοῦ! ὦ γῆ!
Καὶ τί ἀκούμη; νὰ συμπεριλάβω καὶ τὸν
ἄδην; ὦ φρίκη! Συγκρατήθητι, καρ-
διά μου, καὶ σεῖς νευρά μου μὴ γηράσετε
αἰφνιδίως, ἀλλὰ στερρῶς ὑποστηρίξατέ
με. Νὰ σ' ἐνθυμοῦμαι, λέγεις; Ναί, δύ-
στηνον φάσμα, ἐφ' ὅσον ἡ μνήμη κατέχει
τὴν ἔδραν τῆς ἐν τῇ τεταραγμένῃ ταύτῃ
σφαίρα. Νὰ σ' ἐνθυμοῦμαι! Ναί, ἐκ τοῦ
πίνακος τῆς μνήμης θ' ἀπαλείψω πᾶ-
σαν κοινήν καὶ ἐπιπολαίαν σημείωσιν,
ἅπαντα τῶν βιβλίων τὰ γνωμικά, πᾶσας
τὰς εἰκόνας καὶ ἐντυπώσεις τοῦ παρελ-
θόντος, ἅς ἡ νεότης καὶ τὸ παρατηρικὸν
πνεῦμα ἀντέγραψαν ἐκεῖ. Ἐπὶ δὲ τῶν
σελίδων καὶ τῆς βίβλου τοῦ ἐγκεφάλου
μου θὰ ζήσῃ μόνῃ ἡ ἐντολή σου ἀμιγῆς
πάσης εὐτελεστερας ὕλης. Ναί, μὰ τὸν
οὐρανόν! ὦ τῆς δολιωπάτης γυναικὸς!
ὦ τοῦ μειδιῶντος, τοῦ κατηραμένου κα-
κούργου! Τὰς σημειώσεις μου. . . Πρέπει
νὰ τὸ σημειώσω, ὅτι δύναται τις νὰ μει-
διᾷ, ἀλλ' ἐν ταῦτῳ νὰ εἶνε καὶ κακούρ-
γος· τοῦλάχιστον εἶμαι βέβαιος, ὅτι
τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ἐν Δανίᾳ. . .
(Γράφει). Ἐδῶ σε ἐσημείωσα, θεέ μου.
Τώρα τὸ σύνθημα· «Ὑγιάινε, ὑγιάινε!
μὴ με λησμόνει». Τὸ ὠρκίσθην.

M. ΔΑΜΙΡΑΛΗΣ